

dant Mærke, der giver det Ret til at forhandles her i Landet ganske vist kan gaa uden Kontrol, men ellers er underkastet de Bestemmelser, som ifølge Sundhedsvedtægterne maatte findes nødvendige, enten helt kunde falde bort eller omdannes paa en saadan Maade, at det ikke blev muligt for Kommunerne ved deres Sundhedsvedtægter at lægge ny Hindringer i Vejen for Forhandlingen af de Kødvarer, som man nu faar Ret til at forhandle her i Landet. Det blev nævnt af det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Blem) som havde Sæde i Kommissionen, at man særlig havde tænkt paa en Bestemmelse i Vedtægterne, om at man ikke maatte forhandle dette Kød sammen med det Kød, som havde Eksportstempel. Det kan jo være tvivlsomt, hvorvidt Byerne skulle have Ret til i deres Vedtægter at sætte noget saadant. Man har jo ikke givet Byerne Ret til i deres Vedtægter at sætte, at f. Eks. Margarine ikke maa forhandles sammen med Smør. Man har der fundet det nødvendigt at have Lovbestemmelser og ikke at overlade det til Byerne selv, og det turde ogsaa være et Spørgsmaal, om vi med Hensyn til Kødet skulle helt overlade til Byernes egen Styrelse at træffe Bestemmelser, som maaske — det er ikke givet — kunne blive dikterede af visse kommunale eller private Interesser og ikke af Hensyn til de to Parters Interesser, som dog maa være mest bestemte, nemlig Producenternes og Konsumenternes. Man maa altsaa passe paa, at der ikke i § 5, andet Stykke, kommer til at ligge noget som helst, der kunde give Byerne Ret til paa den ene eller den anden Maade at lægge Hindringer i Vejen for Forhandlingen af Kødvarer.

I Lovforslagets § 8 bestemmes, at alle Byer med over 2,000 Indbyggere skulle have Ret til at lave, om ikke Sundhedsvedtægter saa dog Bestemmelser om Kødkontrol. Naar man i Almindelighed — og det gik som en rød Traad gennem alt, hvad det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds sagde — er misfornøjet med de Bestemmelser om Kødkontrol, som træffes i Byerne, synes der — i ethvert Tilfælde for en ideal Betragtning af Sagen — at være ringe Anledning til nu at beskæftige sig med at ville paabyde Kommuner med eller over et vist Antal Indbyggere at lave Kødkontrolbestemmelser. Se vi paa Konsumenterne, ja, jeg kan ogsaa sige paa Producenterne, gaar dette dog langt uden for den Retning, som vi ellers synes, der er Anledning til at følge. Navn-

lig synes jeg, at saa længe man ikke gaar til en Kontrol for alle Slagterier, er det ret vilkaarligt at bestemme, at Kommuner med et vist Antal Indbyggere skulle have Kontrolbestemmelser. Jeg kunde endda forstaa, hvis vi som i Tyskland vilde have Kontrol med al Slagtning, at der da ogsaa for hver eneste Kommune skulde være Bestemmelser med Hensyn til Kødkontrollen, men saa længe vi ikke ere gaaede dertil, har jeg i alt Fald grumme ringe Lyst til at bestemme, at Byer med 2,000 eller 1,500 Indbyggere, eller hvor langt man nu vil gaa til den ene eller anden Side, skulle have Kødkontrolbestemmelser. Det er dog, som jeg nævnte, ikke et af de Spørgsmaal, der har særlig stor Betydning for mig, og jeg ser ikke rigtig, hvilken Forbindelse det i det hele taget har med Statskontrollen. Jeg tror, at det er ret unødvendigt og overflødigt at forbinde det med Spørgsmaalet om Indførsel af Statskontrol.

Det andet Afsnit, som omhandler de Erstatninger, der kunne kræves af de kommunale Slagtehus, har for saa vidt stor Betydning for mig, som det forekommer mig, at de kommunale Interesser ogsaa her ere varetagne stærkere, end der egentlig er Grund til. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der er en hel Del Købstadkommuner, der have paataget sig Udgifter til Opførelsen af Slagtehus, som de ville have vanskelig ved at faa endogsaa blot forrentede og afdragne, hvis vi faa en Lov omtrent som denne. Det er ogsaa Udgifter, som de have paataget sig ud fra en anden Forudsætning end de, der ville foreligge, naar Loven bliver vedtagen. Hvis man gaar ud fra den Betragtning, som den første Taler i Sagen gjorde gældende, at det egentlig var ret uberettiget, at Byerne vare gaaede hertil, synes der mig at være endnu mindre Anledning til at sige: Nu have I ganske vist lavet noget, som vi altid have fundet urigtigt, og som vi nu have faaet forpurret eller sat en Stopper for, men nu ville vi alligevel være saa flinke at forære Jer Penge for at have lavet noget, som vi have kæmpet mod til Dato. Der er noget inkonsekvent, i dels at vi uden videre af Statskassen tilbyde dem en Erstatning, og dels i at vi gaa til at paalægge de Eksportslagterier, der ligge inden for en Kommune, der har offentlig Slagtehus, eller i hvert Fald i den tilgrænsende Kommune, en Afgift til de kommunale Slagterier. Det mildner imidlertid en Del paa Statskassens Forpligtelse til at give Erstatning, at der i sidste Paragraf i